

[Udenrigsministeren]

skridt i den rigtige retning. Regeringen vil komme ethvert sådant skridt i møde, bl.a. fordi en styrkelse af tilliden regering og opposition imellem er afgørende for Danmarks optræden udadtil. Dette gælder ikke mindst i den kommende tid, hvor Danmark vil blive stillet over for store udfordringer, hvad angår det europæiske samarbejde, medlemskabet af FN's sikkerhedsråd og våbenkontrolområdet.

Regeringen håber på et frugtbart samarbejde om disse spørgsmål med henblik på, at Danmark troværdigt og ansvarsbevidst vil kunne udfylde sin plads i det internationale samarbejde.

Forhandling

Lasse Budtz (S):

Jeg vil gerne først takke for udenrigsministerens meget fyldige redegørelse.

Vi lever jo i dag med en række sideløbende kriser, men den farligste af dem alle og den, vi har levet med længst, er oprustningen, og den spænding, oprustningen både er et resultat af og har ført til, er historiens ondeste cirkel.

Alle kriserne påvirker mere eller mindre vor hverdag, og vi vil måske få dem endnu tættere ind på livet fra nytår, hvor Danmark bliver medlem af Sikkerhedsrådet. Socialdemokratiet vil gerne tilsikre regeringen et konstruktivt samarbejde i denne forbindelse. Det var rigtigt, at vi påtog os opgaven.

Den mellemamerikanske krise er en af de mest aktuelle alene af den grund, at Nicaragua går til valg på søndag. I betragtning af landets forarmelse og udnyttelse gennem talrige år og den trussel, man mener man lever konstant med, er det imponerende, at man overhovedet afholder valg, i øvrigt med teknisk bistand fra svenske valgeksperter. Valget har sine mangler, bl.a. blandt deltagerne, men der bør ikke være tvivl om, at der under valgkampen har kunnet rettes kritik mod styret og er blevet det.

I El Salvador er det lykkedes at skabe de første kontakter mellem befrielsesbevægelserne og den såkaldte regering, og de er bl.a. skabt af Socialistisk Internationale, der spiller en meget stor rolle i hele området. Det er et klart fremskridt, at kontakterne er skabt.

I begge lande, men også i deres nabolande, er situationen så kaotisk, at man kun skaber nye problemer, hvis man forsøger at løse

de gamle ved pression og våbenmagt. Reaganregeringens politik i denne forbindelse og i denne del af verden kan simpelt hen blive skæbnesvanger. Vejen er hjælp og forhandling, hvis man ikke vil kaste området i den internationale kommunismes arme.

Vi mener i øvrigt, at Contadorgruppens initiativer er gode og konstruktive, og vi hilser regeringens støtte til denne gruppes indsats og ideer meget velkommen.

Mellemøsten er et andet permanent krisefelt. Den håbløse, nytteløse og grundløse krig mellem Iran og Irak raser videre, og skulle FN bl.a. via en indsats i Sikkerhedsrådet kunne tage nye initiativer, der kan stoppe nedslagningen, bør FN selvfølgelig gøre forsøget. En måde kunne være et internationalt forbud mod den kyniske våbeneksport til de to lande, en eksport, Vesten deltager i med store forsyninger.

I Israel må vi alle med spænding afvente den nye nationale samlingsregerings indsats. Der er tale om næsten uoverskuelige problemer, og disse problemer venter både indadtil og udadtil, oven i købet samtidig med, at landet har en inflationsrate på 450 pct., hvilket vel må siges at være verdensrekord.

Men der er også nogle gode signaler. Den socialdemokratiske regeringschef, Shimon Peres, bestræber sig alvorligt for at bringe den israelske hær ud af Libanon, hvortil den aldrig burde være draget, heller ikke ifølge de fleste af Peres' egne partifæller. Jeg vil nok sige, at alene Peres' tilstedeværelse som regeringschef giver nyt håb. Vi vil muligvis opleve et nedsat tempo i bosættelserne på den besatte Vestbred og i Gaza, men netop på dette punkt er de to store regeringspartier fundamentalt uenige.

Socialdemokratiet mener, at arbejdet for at sikre palæstinenserne rettigheder og selvbestemmelsesret, som er fastslået af samtlige EF-lande i Venedigerklæringen, og som en lang række socialdemokratiske partier har støttet, bør genoptages. Mellemøstens problemer løses ikke, hvis ikke også palæstinenserne problemer løses. Det drejer sig om et folk, der har samme eksistensberettigelse som alle vi andre, og vi sætter jo intet spørgsmålstegn ved Israels ret til eksistens.

I Afghanistan fortsætter Sovjets hensynsløse besættelseskrig, der har kostet mange tusinde døde og mange millioner flygtninge. Vi skal ikke ophøre med at protestere mod den-